

5. I mellemtiden

Han skulle til eksamen, så meget vidste han. Men der var ingen der ville fortælle ham hvilket fag han skulle op i eller hvor eksamenslokalet lå. Det var en del af eksamen at han skulle finde ud af det selv.

Georg traskede rundt i en labyrint af lange gange. Til sidst besluttede han sig for at det måtte være her og bankede på en dør. De lod ham komme ind. Emnet var sexologi, og han blev straks mere rolig. Han vidste at det var noget han havde læst på.

Men spørgsmålene blev stillet helt forkert, og eksaminator og censor grinede højt når han ikke kunne svare. Til sidst blev han vred. Han rejste sig op og holdt en formfuldendt tale om kvindens orgasme. Imens vred de sig af grin.

“Dumpet,” afgjorde de, uden votering. “Man kan ikke bestå den eksamen uden at have noget sexliv selv.”

Georg vågnede op og følte sig diffust skyldbevidst.

En torsdag i september åbnede han sin butik. Det var ikke noget han havde planlagt, han var bare færdig med at sætte lokalerne i stand, og han havde fundet nogle rimelige møbler at sætte ind i dem. I lokalet til højre havde han sat et rundt spisebord med fire stole, lidt gammeldags og slidt men pænt, og det havde været billigt. Kenneth havde til gengæld bygget to reoler, som var moderne i linjerne: De delte rummet over i to på langs med en række åbne hylder der blev båret af pæle fra gulv til loft. Kenneth havde ment det var godt, for så kunne man udnytte begge sider af hylderne. Men her og nu var det ikke ligefrem pladsproblemer der plagede Georg.

Rummet til venstre havde han indtil videre lukket af. Der stod forskelligt skrammel hjemme fra lejligheden, flyttekasser med småting som han ikke syntes kom lejerer ved. Med

tiden skulle der være undervisningslokale eller kontor eller sådan noget. Georg forsøgte at lade være med at tænke så meget på det.

Hele torsdagen sad han i sin butik og ventede. Han havde taget madpakke med så han ikke behøvede at lukke til frokost. Flammen var tændt i vinduet, og døren stod åben, selv om det egentlig var for koldt til det. Men nu hvor han tænkte over det, følte han sig ikke sikker på at der var ilt nok i lokalet til at brænde så stort et blus indendøre.

Ellers var der ganske rart at være, bortset fra at der var lidt tomt. Georg læste avisen grundigt, så lavede han mere kaffe, og klokken halv et spiste han sin frokost. Klokken to var der stadig ikke kommet en eneste kunde, men man måtte jo give det tid. Folk var vel på arbejde. Ved firetiden kiggede Benedikte ind og sagde til lykke. Hun havde hjulpet ham med at købe ind af olier og træruller og andre småting til massage, ting som hun selv solgte fra sin klinik. Der var et helt pænt udvalg af det. Men nogen kunde kunne man ikke ligefrem kalde hende. Så da Georg cyklede ud til kolonihaven havde der ingen kunder været.

I løbet af den første uge fik han besøg af spejderne som samlede ind til loppemarked; to drenge fra en tiendeklasse som søgte arbejde for at tjene penge til en ekskursion; en kvinde der bad om at låne telefonen; nærpolitiet der tilfældigt kom forbi og bare ville hilse på, sagde de; Benedikte der forsøgte at holde humøret oppe hos ham; posten med en stak reklamer og to rudekuverter; Kenneth der ville vise Christina reolerne; desuden ringede Lisbeth og undskyldte at hun havde for travlt på arbejde til at se ham. Der kom kun én rigtig kunde, og han gik igen så snart han opdagede at Georg ikke solgte hverken film eller blade.

Og så var der selvfølgelig Tue. Georg lændede sig tilbage i stolen og sukkede.

Et par dage tidligere havde han sat et skilt i døren med "kommer straks" og var gået ud for at købe frokost. Men på vejen var han blevet råbt an:

“Du der,” og så var der kommet en mand løbende hen imod ham, “du har vel ikke hundrede kroner du kan låne mig.”

Georg anede ikke hvem han var, og tog uvilkårligt et skridt bagud.

“Oppe på bissen siger de du er holdt op,” forklarede han. “Jeg spurgte ellers efter dig.”

Nu havde Georg en fornemmelse af hvor det bar hen. Den sidste tid deroppe havde han været lidt mere rundhåndet med kommunens penge end det var meningen. Det her var takken. Han måtte have fået ry for at være nem.

“Bare hundrede kroner,” sagde manden. “Du får dem til den første.”

Georg sukkede. “Du kan få en shawarma,” tilbød han. Det var i hvert fald fast føde, og billigt.

Manden så ret misfornøjet ud, men gik med ind på grillen. Da Georg så ham stå og spise, dæmrede der noget. Sidst havde han ikke haft skæg, og håret var noget kortere. Nu så han vild ud, nærmest lidt gal, og det plejede at være et sikkert tegn på at det gik ned ad bakke når den personlige hygiejne svigtede. Han smaskede, og det lykkedes ham at få hvidløgss dressing i skægget. Tyve år tilbage ville det have generet Georg at se på, forstyrret hans æstetiske ligevægt, men nu fik han ondt af manden i stedet.

“Jeg giver en bajer hvis du bliver klippet først,” tilbød Georg. Som om forfaldet sad i håret og ville forsvinde med det.

Manden mumlede et eller andet. Han anså vist ikke Georg for helt tilregnelig. Men han gik alligevel med til at lade sig klippe og barbere, bare det blev hos herrefrisøren.

Under skægget var hans hud bleg og grålig, som om det aldrig havde været sommer. Georg var lige ved at fortryde. Hvad var det for noget pjat at ville bestemme over andre menneskers udseende på den måde? Hvorfor havde han ikke bare ladet ham være i fred? Men på den anden side var han jo selv gået med til det. Og vel ikke bare for at få den øl?

Bagefter tog Georg ham med over på Hackenbusch. Selv

tog han en cola, lidt demonstrativt måske, men han havde ikke lyst til øl. Egentlig ville han helst tilbage til butikken i en fart. Det føltes som om han sad og kiggede lige ind i nødens nøgne ansigt, og det gjorde ham blufærdig. Nu hvor skægget var væk, kunne han også se at manden havde knækket en fortand. Georg spurgte til den – han vidste hvor svært det var at få dækket tandlægeregninger.

“Jeg faldt.”

“Var du fuld?”

“Naj ... joh, måske lidt ... Men jeg blev skubbet.”

“Slagsmål?”

“Det kan man godt sige.” Manden så væk.

“Værtshusslagsmål,” afgjorde Georg.

“Må jeg lige være her ... Hvad tager du mig for?!”

De sad tavse lidt, men det var ikke nogen behagelig tavshed.

“Jeg kom op og slås med min far,” sagde han så, uden omsvøb. “De ville skille os ad, og så gik det lidt stærkt. Min svoger pandede mig en så jeg faldt.”

Georg forholdt sig tavs. Ville han virkelig gerne høre den historie? Egentlig ikke.

“Og nu vil min mor ikke have at jeg kommer derhjemme mere.”

Hvor gammel kunne han mon være? Sikkert yngre end man skulle tro. Georg fik en række flash ind fra sin tid som familierapeut, men skubbede dem fra sig igen, ubehageligt til mode. “Nogle gange er det også bedst at kappe forbindelsen helt,” sagde han som en slags trøst. Bagefter tog stilheden over igen.

Så vågnede manden ligesom op. “Du,” sagde han, “du kunne vel ikke låne mig hundrede kroner? Bare til den første.”

“Jamen, jeg har lige brugt hundrede på dig nu.”

“Åhr, hundrede kroner fra eller til, hvad gør det!” Georg kom til at grine. Det var ikke meningen, men han kunne nærmest mærke sedlerne kravle ud af tegnebogen af

sig selv. Han havde brugt så mange allerede, på butikken og alt muligt, så hvorfor i grunden ikke? Han tog hundrede kroner og lagde dem på bordet. "Til den første," sagde han. "På æresord."

Så tog han hundrede kroner mere og lagde dem oveni uden at sige noget. Han havde ikke helt afgjort med sig selv om det var en foræring eller et lån, men under alle omstændigheder regnede han ikke med at se dem igen. Det fik ham til at føle sig mærkeligt let og sorgløs.

Ude på gaden pegede han over på butikken og forklarede at han var til at finde der.

"Okay," sagde manden, "du er en kammerat, at du ved det!" Han begyndte at gå, men stoppede og vendte sig om. "Hvad er det nu du hedder?" spurgte han.

"Georg."

"Tue her." Han løftede hånden til hilsen.

Samme eftermiddag var det Tue kom ind i butikken. Han ville lige give en bajer som han sagde. Man skal nemlig huske sine venner.

Georg lod ham sidde lidt, men da Benedikte kom, tøffede han selv af.

"Hvem var det?" spurgte hun.

"Familie," sagde Georg. Han orkede ikke at forklare.

'Hvad er der i vejen med mig,' tænkte Georg. 'Hvorfor sidder jeg her og glor? Det passer slet ikke til mig. Jeg gjorde kun det med butikken fordi det lød så nemt. Det gik ligesom af sig selv. Og nu har jeg snart brugt det halve af min opsparring, og alligevel giver jeg penge til en alkoholiseret bums. Jeg forstår det simpelthen ikke. Der er noget helt galt. Jeg burde finde mig en kvinde. Og jeg burde ringe til mine venner, de fleste af dem ved ikke engang at jeg er flyttet. I stedet bruger jeg tiden på folk jeg knap nok kender. Og jeg ville ikke vide hvad jeg skulle sige, hvis jeg ringede til nogen. At jeg sidder her og kigger ud i luften, fordi jeg ikke kan finde på andet at lave? Hvorfor skal man stadig gå rundt og tænke over

hvad man skal være som stor, i en alder af 44 år? Jeg forstår det simpelthen ikke. Og hvis der ikke kommer nogen kunder snart, bliver jeg nødt til at lukke. Eller værre endnu: gå på arbejde igen.’

Georg fandt ikke virkeligheden overbevisende. Den var ligesom for nem at lave om på, helt uden den sædvanlige træghed. Som om han gik rundt i et sæt kulisser, men ikke selv var trådt i karakter endnu. Det var ikke nogen behagelig fornemmelse.

Men efter tyve dages venten skete der faktisk noget. Der kom en kunde, eller det var i hvert fald hvad Georg troede først.

Den pige der trådte ind i butikken var ganske køn, på en lidt forsigtig måde. Der var noget skrøbeligt selvbevidst over hende, en pudsig blanding. Hendes ansigt var smalt og pagehåret skåret skråt, og så var hun meget spinkel. Hun var smart klædt på, men ikke sådan en der kun er nogen i kraft af sit tøj. Over skulderen havde hun en slidt sælskindstaske, men det mærkeligste var og blev hendes fødder: Hun gik i snabelsko.

“Dav,” sagde hun.

“Dav,” svarede han.

“Her er blevet pænt,” sagde hun og kiggede sig omkring. “Men måske lidt bart?”

“Ja,” sagde han fladt og ikke andet.

Det fik hende til at se helt ulykkelig ud, som om hun havde sagt noget forkert. Og Georg tog sig sammen og blev venligere. Han fik ondt af hende, det var heller ikke let at komme ind i en butik næsten uden varer. Men ingen af dem vidste hvad de nu skulle sige.

“Ja, jeg kom egentlig fordi jeg havde en idé,” sagde hun så forsigtigt: “Jeg hedder Claudia, jeg bor lige heroppe.” Hun gav et kast med hovedet. “Men jeg ved ikke rigtig ... Måske er det slet ikke noget for dig ...”

Georg smilede. Han følte sig ret sikker på at hun var noget for ham. Og han havde brug for en idé, ingen tvivl om det.

Pigen – kvinden hed det vel, hun måtte være mindst 25, men der var alligevel noget meget pigeligt over hende – pigen vred sig en smule og sagde: “Jo, jeg er designer. Du ved, jeg syr selv mit tøj,” – her gjorde hun en grimasse – “og så har jeg længe haft denne her idé med at lave undertøj. Spiseligt undertøj altså, engangsundertøj til en festlig aften. For sjov altså. Men jeg har bare ikke vidst hvor jeg skulle gå hen med det. Og nu har du jo åbnet denne her butik, og lige i min opgang, og så tænkte jeg at jeg hellere måtte gå ned og snakke med dig om det.”

Jaså. Georg fandt straks en stol til hende. Det ville han godt høre mere om. Hun satte sig yderst på stolen, men hun havde ikke snakket længe før det kejtede begyndte at gå af hende. Op af tasken hentede hun en prøve: en lille flettet tangatrusse af lakridssnører, med vingummidruer som pynt.

Georg lyttede og kiggede. Hun forekom ham at være den mest sympatiske person han længe havde mødt. Her var noget der gjorde sex sjovt og uhøjtideligt og som ikke handlede om problemer, men om at more sig sammen.

På sin skitseblok var hun allerede i gang med nye kreatio-ner: persille og appelsin, jordbær på græsstrå, honningkagebh’er og formstøbte vingummibikinier. Georg følte sig som Hans og Grete foran pandekagehuset – han havde lyst til at smage på det hele, men vidste udmærket godt at han skulle være professionel, det var jo en forretning. Så derfor blev han også nødt til at sige at selv om det så spændende ud og han ikke var afvisende, ikke spor, så kom det jo også an på hvad sådan nogle sager skulle koste. Hun skulle jo huske på at der skulle lægges moms og avance oven i hendes pris, så hver gang hun selv skulle tjene 40 kroner, skulle kunden lægge mindst 100 kroner. Og det glade i hendes ansigt forsvandt lige med det samme, og hun mumlede noget om at hun måtte regne på det. Hun havde forestillet sig noget i retning af udgifterne til materialer plus en fast timeløn, men faktisk vidste hun ikke rigtig hvor lang tid hun skulle bruge på de forskellige modeller. Det måtte de snakke nærmere om. Det vigtigste

var at han var interesseret, så skulle hun nok prøve at regne på det. Og i ét nu var hun ved at pakke sammen og gå, og hun var næsten ude af butikken da hun vendte sig og sagde: “Åh for resten, jeg må hellere give dig mit telefonnummer.”

Hvor nemt kan det være? Georg kunne pludselig se en mening med det hele igen.